

Вечные
каштановці

Бог

Як добра, што ёсьць Бог.

І ў найсамотнейшай трывозе

ты не адзін –

Жыве Надзея.

* * *

Як добра ў Бога верыць.

Тады і здрада не заб'е,

І найагіднейшы паклёп

душы ня зломіць,

Бо справядлівасьць ёсьць.

* * *

Як добра, што ёсьць Бог,

Бо вечнасьць.

2003 г. (З цыклу „Бог”).

Любоў

У чым сіла любові,
Калі нянавісьць нішчыць?
Любоў – ня мае страху.
І таму найвышэйшая любоў – да Бога,
Бо жыве ў вечнасьці.

2004 г.

Простыя разважаньні

Адукацыя яшчэ не дае розуму.
Як вучонасьць – мудрасьці.
Аднак дабрыня вышэй за мудрасьць,
Бо дадзена Богам.
Але нават гэта
Як жа цяжка зразумець мудраэйшым.

* * *

Гэта страчаныя людзі.
Не імкнуцца да праўды.
Ня хочуць красы.

2002 г.

Сэнс

Жыцьцё набывае зьмест,
Калі нехта цябе палюбіць.
Яно напаўняецца сэнсам,
Калі палюбіш ты.

2001 г.

* * *

Калі цёмна ў душы,
То ці трэба пра гэта пісаць,
Каб і ўсім было цёмна.

2002 г.

Ліст сябру

Калі пішу пра сябе –
Ня думай, што мне
Не хапае ўвагі.
Проста я адчуваю,
Што мае перажываньні
Могучь спатрэбіцца іншым.
Бо ёсьць сэрцы падобныя
І ўсё, што маё,
са мной.

2001 г.

* * *

Проста жыць, калі ўсё, што тваё, з табой.
Але калі поўна вакол не твайго,
То жыць ня проста.

2002 г.

* * *

Калі пераваліць за палову,
То разумееш, чаго не пасьпеў.
Вось і хочацца – рэшту пасьпець.

2002 г.

Дачцы

У Дзень Хрыстовы
Верабейка
Хай табе ў ваконца гляне,
Хай салоўка прасьпявае
У сьвяточным добрым сьне.

Сьнег пушысты атуляе
Сьвет калядны, дом часовы
Гольле, клёны за вакном.

Потым, некалі, далёка
У краіне нашай сьветлай
Мы ўспомнім усё, што лепей:
Сьнег Калядны, Дзень Хрыстовы
(Пан Жураўскі, мёд Букальскі)
Клёны, вокны, наш балькон.

Уся наперадзе дарога.
Хто сумуе, а мы – не.
Зорка ясна Бэтлеемска
Хай нам сьвеціць у вакне.

2001 г.

Нараджэньне Хрыстова.

Сёньня Раство.
Цішыня.
І адзінокі сьнег.

2001 г.

129. Зімовае вакно ў Менску. 1995 г.

Прыкмета

Наперадзе – мала хорошага:
З’явілася шмат людзей,
Што жывуць нянавісыцю.

2001 г.

Тэлевізар

Іх часта паказваюць.
Але гэта вельмі дрэнныя людзі.
Бо ў паскудстве
шукаюць красу.

2001 г.

Выхадцы

Не абзывайце народ –
Ён лепшы за вас.
О, вы, такія разумныя.

Марнае поле

Пустэча.
Хоць пакаці шаром.
Дзе нашыя адраджэнцы?
Гэты? Ці, можа, той?
Яны ж нават не разумеюць па-беларуску.

2001 г.

Некалі ў вандроўцы

Мястэчка. Вуліцы без людзей.
Зайшоў на могілкі,
Думаючы пра прычыну.
І ўсплыло з чыганага:
Калі выгасе памяць,
Магілы зарастаюць
Травой бяспамяцтва.

2002 г.

* * *

Толькі ня плач.
Змагайся за адно.

* * *

Твая ахвярнасьць –
дар Божы,
Апора мая. Маці.
Які ж пакутлівы твой лёс!

2001 г.

* * *

Запалілася зорка ў цемнаце.
Не азірайся, бо страціш.

* * *

Паміраюць сябры.
А я ўсё пра будучыню Беларусі мару,
Як некалі.

2002 г.

* * *

Там, дзе жыве памяць,
Там ёсць будучыня.

2004 г.

Голас

Абляцела пад ветрам

асеньняе лісьце:

„Спяшайся!” –

шаннула ў прастор.

Азірнуўся: бяроза шуміць.

2002 г.

